

Sindrella Sokağa Çıktı, Gece 12'den Sonra Büyü Bozulmadı!

Hazal Halavut, Anna Maria Aslanoğlu - bianet

Kızıl Emma'nın "Dans edemeyeceksem bu benim devrimim değildir!" sözünü, yalnızca okurken ya da düşünürken değil, dans ederken de anlamayı denedik mi hiç? 8 Mart gecesi Tünel Meydanı'nda, saatlerce dans eden kadınların zihninde belki de Emma'ya ait olan bu cümleler dolanıyordu. Bütün gece sokakta dans ederek sokağın tekinsizliğine meydan okuyan kadınlar, Emma Goldman'a 100 yıl önce bu sözleri söyleten öfkeyi daha iyi anladılar. Çünkü kadınlar bu sene, geceleri, sokakları, meydanları terk etmediler, 12'den sonra büyüün bozulduğu masalları altüst eden, yeni bir masalı yaşadılar.

İstanbul'un tüm kadınlarını Tünel Meydanı'na çağıran ses, sokakların tekinsizliğinden usanmış bir kadının, her kadının sesiydi. Bu ses, "Meydan okuyorum, meydandayım, meydan okuduklarıma maruz kalmamak için geldim buraya... Yerleştiğim kente bağlanıyor, gecenin ve sokağın tekinsiz kalbinde şarkılar söylüyorum" diyordu. Gerçekten de öyle oldu. Kadınlar, yürüyerek başladıkları 8 Mart şenliğine, şarkılar söyleyerek, içki içerek, dans ederek, sokakta devam ettiler. O geceyi, tekinsiz olanın tekinsiz kalmayacağına dair bir meydan okumaya dönüştürdüler. Korkularını yatıştırmak için ceplerinden telefonlarını aramadılar, 'erkek gibi' yürümeye çalışmadılar, kendilerine çevrilen bakışlardan kaçmadılar, ıssız köşelerden sakınmadılar, görünmez olmaya çabalamadılar, giydiklerine aldırmadılar, seslerini kısmadılar, 'temkinli ve ölçülü' olmadılar. Her birimizin 'tekil' olarak yaşadığı kısıtılmışlığa, 'çoğul' bir özgürlük alanı yaratarak cevap verdiler. Üstelik, bunu 'eğlenerek' yaptılar.

Belli ki, 2010, kadın mücadelesinin sesini yükselttiği bir yıl olacak. Bu yıl, 6 Mart'ta Kadıköy'de yapılan 8 Mart mitingi ve 8 Mart Pazartesi akşamı, Taksim Meydanı'ndan Galatasaray'a kadar yapılan geleneksel feminist gece yürüyüşü, hiç olmadığı kadar coşkuluydu. Çünkü geçtiğimiz yıl içinde, Tekel direnişindeki kadınlardan, Barış İçin Kadın Girişimi'nin etkinlik ve eylemlerine, "Kadın cinayetleri politiktir!" sloganıyla bütün davaları baştan sona takip eden feministlere kadar, kadın mücadelesinin onlarca alanda farklı biçimlerde biriktirdikleri, alanlara ve sokaklara taşıtı.

Evet; erkekler yılda en az 200 kadın öldürüyor.

Evet; erkekler, tacize, tecavüze, cinsel sömürünün her çeşidine devam ediyor. Evet; birileri hâlâ 'namus' diyor. Evet; birileri hâlâ işyerlerinde bizi 'ucuz emek' olarak görüyor. Evet; ev içi emeğimiz görünmez kınıyor. Evet; güzel, çirkin, zayıf, şişman, açık, kapalı kategorileriyle bedenlerimiz ve cinselliklerimiz nesneleştiriliyor. Evet; evlenilecek veya eğlenilecek kadınlar oluyoruz, ruhumuz tahakküm altına alınıyor. Evet; "Çocuk da yaparım, kariyer de" propagandasıyla, 'süper kadın'lar olmaya itiliyoruz. Evet; daimi bir erkek bakışının nesnesi, hemcinslerimizin rakibi, 'yuva'mızın görünmez hamalı, çocuklarımızın fedakâr annesi, ailelerimizin uslu kızları olmaya zorlanıyoruz.

Ama kadınlığımız, mağduriyetlerimizden ibaret değil. Bunu en çok, bir araya geldiğimizde, sözümüzü birlikte haykırdığımızda, birlikte kol kola yürüdüğümüzde görüyoruz. Bu yıl bir de, sokakta birlikte dans ederken gördük. Yıllardır dilimizden düşürmediğimiz özgürlük talebi, bir söylem olmakla kalmayıp, bedenlerimize, yüzlerimize, birbirimize bakışlarımıza yansıdığında, yani yaşanan, hissedilen bir şey olduğunda, hiç olmadığı kadar umutla haykırdık sloganımızı: "Dünya yerinden oynar, kadınlar özgür olsa!"

O gece gördük ki; yalnızken, sokakta ancak kaşlarımızı çatıp omuzlarımızı düşürererek, bedenlerimizi bir kalkana dönüştürüp çabuk adımlarla yürüyerek var olabilmemizin müsebbibi olan 'erkeklik', biz birlikteyken, birlikte eğlenirken, alanımıza girmeye cüret bile edemiyor. Bu yıl, Tünel Meydanı'nda "Sokaklar bizimdir, hesap sorulmaz; 12'den sonra büyü bozulmaz!" dedik. Önümüzdeki yıl, 12'den sonra büyüü bozan, prensin öpücüğüyle prensesi uyandıran, sınırlarını aşan kırmızı başlıklı kıızı kurtlara yediren bütün erkeklik masallarına "Karnımız tok!" diyeceğiz.(AMA-HH/BÇ)

* Fotoğraf: Bawer Çakır

TÜNEL'DEKİ KADIN PARTİSİNİN ARDINDAN Sindrella Sokağa Çıktı, Gece 12'den Sonra Büyü Bozulmadı!

O gece gördük ki; yalnızken, sokakta ancak kaşlarımızı çatıp omuzlarımızı düşürererek, bedenlerimizi bir kalkana dönüştürüp çabuk adımlarla yürüyerek var olabilmemizin müsebbibi olan 'erkeklik', biz birlikteyken, birlikte eğlenirken, alanımıza girmeye cüret bile edemiyor.

Hazal Halavut - Anna Maria Aslanoğlu İstanbul - BİA Haber Merkezi 13 Mart 2010, Cumartesi 17:25
Haberini mail ile paylaş.